

SEVGİLİ HOCAM LATİF ÇAKICI'NIN ANISINA

Hasibe ŞAHOĞLU

Sen Unutulamazsın

Mezuniyetimden tam 20 yıl sonra Siyasal Bilgiler Fakültesi'nin merdivenlerini çıkarken düşüncelerim taa gerilere o günlere kayıverdi birden. İrkildim! Sanki Latif Hoca'nın sesini duyar gibi oldum. Ders araları ve hatta gün sonları sınıfımızın çoğu çimenlere oturmadan evlerine dağılmazlardı o günlerde... Ama diyeceksiniz ki ne var bunda işte sıradan bir olay. Değildi işte çünkü '70'li yıllarda hoca öğrenci ilişkileri çoğu okullarda resmi ve soğuktu bizde ise asla öyle değildi... Latif Hoca bizleri orada gördümü hemen yanımıza gelir çimenlere çökerdi. Onunla sohbeteye doyamazdık. Sohbetleri öyle değerli şeylerdi ki bizlere nerdeyse derslerden bile faydalı olurdu her zaman.

Sen unutulamazsın ki hocam...

Unutamıyorum, son yılımızın ılık günlerinde birisi idi. Değerli hanım hocalarımızdan birisi derse gelmemişi, meğerse o gün evleniyormuş. Heyecanlanmışık, kimimiz öğrendiğimize göre törene gidelim diyor, kimimizse davetli olmadığımız için gerekmediğini iddia ediyor, tartışıyorduk. Latif Hoca sınıfa girmiş ve konuyu ona iletmiştik. Meseleyi anlayınca hâlâ daha kulaklarımızı çınlatan bir nutuk verdi. Bizim bir aile olduğumuzu, davete gerek olmadığını ve birlikte gidebileceğimizi izah ederek herkesi ikna etti. O gün 1975 mezunları orada birbirine kenetlenmişti sanki... "GELİN" bizim yüzümüzden ağlamıştı bile!

Sen unutulamazsın ki hocam...

Aradan yıllar geçti, tekrar görüşmemiz Kuzey Kıbrıs'ta oldu. Onu evimizde ağırlamak bana ve yine talebesi olan eşime sonsuz zevk ve onur vermişti. Yine unutamıyorum bizim olmamız gerektiğini düşündüğü mevkilerde ilgisiz kişilerin bulunduğunu görüp, duydukça bozuluyor ve hatta hatta sinirleniyordu. Bugünleri görse kimbilir nasıl mutlu olurdu! İyi birlikte olmuşuz, hocamı son görüşümüz oldu bu...

Sen unutulamazsın ki hocam...

Ben unutkan sayılırım ama hocamın esprileri unutamadıklarım arasında. "İhtiyatlar" veya "amortismanlar"ın çelik kasanın bir köşesine fiilen konması

geremediği konusundaki esprileri çok hoştu. İmtihan saatleri mutlaka birkaç espri yapar ve heyecanımızı o derece yatıştırırdı. O öğretmenden ziyade bir arkadaş bir ağabey gibiydi bizlere. Sürekli birlikte olma geleneğimizi imtihan girişi bozar "Nişanlılar siz ayrılın bakayın" der sonra ilave ederdi "Korkmayın korkmayın sadece bir saat süreli!"

Sen unutulamazsın ki hocam...

Talebelerinin fikirlerine değer veren hocalardan biriydi O... Kendimizi "olmuş" "olgunlaşmış" sanır belki de komplekslere kapılırdık sayesinde... Odasını görebildiğimiz, herşeyi sorabildiğimiz tek tük hocalarımızdan birisiydi O... Adını hiç unutmduğumuz hocalarımızdan birisiydi O... Adını hiç unutamadığımız hocalarımızdan birisiydi O...

Sen asla unutulamazsın hocam...